

Gabriel Korpi

MATKALLA EI MINNEKÄÄN

Matkalla ei minnekään

Gabriel Korpi

Matkalla ei minnekään

Valo Kurki 5

Rikosromaani

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

©2025 Gabriel Korpi

Page 5 Copyright ©1985 David Byrne
"Road to Nowhere" Talking Heads

Kansikuva: Emma Björklund

Taitto: **nalle**gröf

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9659-7

*We're on a road to nowhere
Come on inside
Takin' that ride to nowhere
We'll take that ride
I'm feeling okay this morning
And you know
We're on a road to paradise
Here we go, here we go*

1

“Ottaaks kukaan salmarii?”

Kysymys kaikui autiolla, kallioisella niemellä kuin tuomiopäivän viimeinen kuulutus. Sen kailotti tumma parikymppinen nuorukainen, joka kapusi apukuskin paikalta heti auton pysähdyttyä.

Poika tyrkkäsi etuoven kiinni. Pelkästään sulkeutuvan oven pehmeästä äänestä pystyi päättelemään, että kyseessä oli kallis kulupeli. Oli sen toki ajaessakin huomannut, etenkin jos oli omassa arjessaan tottunut elämää nähneen Fiat Ducato -pakettiauton oikkuihin, kuten ratin takana istuva Valo Kurki. Valo veti avaimen

Mersun virtalukosta ja katsoi auton kelloa. Vielä monta tuntia päivänvaloa. Tumma nuorukainen avasi tavaratilan ja alkoi kärsimättömänä penkoa pakaaseja esiin. Valo nousi autosta, venytteli ja katseli ympärilleen hirsihuvilan pihamaalla. Pälviä oli vielä siellä täällä, mutta edellisyön sade oli huuhtonut suurimman osan etelän talvesta teillensä. Päivä oli ollut lämmin ja viikonlopuksi oli luvattu jopa viittätoista astetta.

“Yäk mitään salmaria. Mä haluan siiderin. Oliko ne missä?” kysyi haukotellen sievä tummaverikkö, joka oli torkkunut suurimman osan automatkaa takapenkillä valkoisen untuvatakkinsa alla.

“Aki tietää”, sanoi lyhyenlöntä vaalea nuorukainen, joka kömpi ulos ja auttoi kaveriaan nostamaan takakontista kaljakorin.

Valo meni hirsihuvilan luo ja tarkisti silmämääräisesti paikat. Vaalea nuorimies ilmaantui oluiden kanssa hänen taakseen ja oli juuri astumassa terassille, kun Valo tarttui häntä olkapäästä.

“Mitä vittua?”

“Venaa vähän”, Valo sanoi. Hän katseli terassia arvioiden. “Mikä tuo on?” hän kysyi ja osoitti kädellään epämääräistä möykkyä oven lähetyvillä.

Poika tiirasi Valon osoittamaan suuntaan ja hörähti nauruun. “Ei saatana, se on mun viimevuotinen reppu. Tännekö mä sen syksyllä jätin?”

“Mä en muista siitä reissusta hittojakaan”, ilmoitti Aki hyväntuulisesti ja rojautti kaljakorin terassille. “Etkä sä Joel takuulla muista senkään vertaa.”

Valo sytytti ulkovalot, haki hetken oikeaa avainta nipusta ja avasi huvilan ulko-oven. Mikään ei viitannut siihen, että paikalla olisi käyty moneen kuukauteen. Ajotien päässä olevan puomin riippulukkokin oli vaatinut pontevaa rassaamista ennen kuin oli suostunut aukeamaan.

“Valo, kannna bisset ja siiderit sisään ja laita kylmään”, käski Joel. “Oona-beibin pitää saada siideriä kun se haluaa. Mun beibi on prinsessa.”

Tummaverikko kihersi ja kutitti vieressään olevaa pinkkiä toppamyytyä.

“Joko me ollaan perillä?” tiedusteli uninen ääni mytyn uumenista.

“Herää, Amanda”, komensi Oona. “Mennään sisään.”

Pieni, vaalea olento kömpi Oonan perässä autosta ja haukotteli.

“Multa jäi zumba välistä. Mä oon siis niin kankee.”

“Kyllä mä sut notkistan”, ilmoitti Aki ja kaappasi tytön halaukseen.

“Aki, mä haluun saunaan. Mun on kylmä”, ilmoitti Amanda.

“Sitten kun Valo on kantanut loput kamat sisään niin Valo voi-

kin lämmittää saunan”, keksi Joel. “Aki, tuo ne salmarit takkahuoneeseen. Ja sipsit.”

Valo ottaisi mieluummin vaikka syanidishotin kuin passaisi arvon herrasväkeä, ajatteli Valo, mutta valitsi olla sanomatta mitään. Hän kantoi tavarat eteishalliin, nosteli kylmätavarat jääkaappiin ja lähti saunalle.

Kaikkeen sitä rahasta ryhtyy, mietti Valo viritellessään tulta pesään. Kuivia puita ja sytykkeeksi kelpaavaa tuohta onneksi piisasi, aivan kuten paikan omistaja, Joelin isäpappa oli luvannut. “Kyllä te siellä pärjätte”, hän oli sanonut Valolle. “Katsot vain sen verran niiden perään että...no, niin kuin on sovittu. Ihan kuin aiemminkin.”

Tuohta oli isäntäväelläkin. Ei Valo täällä muuten olisikaan. Syyttäisikö Teijo Manteretta? Ei, kyllä Valo oli ihan itse itsensä tähän jamaan saattanut, vaikka asianajaja Mantere olikin häntä asiakkaalle suositellut. Pakkoko sitä oli kaikkeen lähteä, edes rahasta.

Tovin maanittelun jälkeen tuli lähti reippaaseen roihuun. Sauna oli ammattilaisen kädenjälkeä: mittasuhteet ja materiaalit mietittyjä, lauteet korkealla ja kiukaassa reilusti kiviä. Valo laski vesisäiliön täyteen, astui terassille ja korkkasi keittiöstä mukaan ottamansa Lapin Kullan saunatuvasta löytämällään pullonavaajalla, jossa oli

edesmenneen Kansallis-Osake-Pankin kurrevainaa. Kai sitä pari juomaa voisi nauttia, vaikka lapsenpiikahommissa oltiininkin. Lapset olivat kuitenkin täysi-ikäisiä, vaikkeivät Valon arvion mukaan tyystin täyspäisiä. Ehkä se johtui sukupolvierosta.

Tai sitten niistä kaikista muista eroista. Valo kulautti olutta ja hymyili vinosti muistellessaan mummoaan Lahjaa pontevana vap-pumarssilla Hakaniemessä. Mitähän Lahja näiden porvarinpenikoiden paimentamisesta olisi tuuminut?

“Valo?” huhuiliin mökin terassilta. Valo huokasi ja käänsi katseensa. Paksuun, pitkään ja kirjavaan villapaitaan sonnustautunut Oona viittoili saunalle.

“Valo? Olikun nimi Valo? Osaatsä käyttää tota uunia? Mun tekee mieli mustekalarenkaita.”

Mitäpä minä en osaisi, ajatteli Valo ja lähti hovimestarihommiin.

Mustekalojen, ranskalaisten, oluen, sipsien ja samppanjan jälkeen ilta jatkui oletetuissa merkeissä. Nuoriso katseli videolta kauhuelokuvia, mässäili, nauroi, melusi, sotki ja sekstaili.

Aki ja Joel järjestivät pihamaalla improvisoidun vapaapainiottelun, joka päättyi siihen, että Valo paikkaili ärtyneenä molempien silmäkulmia ja yhdet kalliit farkut päätyivät veritahraisina roskiin.

Amanda ja Oona järjestivät soman riidan, joka päättyi kyynelsilmin

vannottuun sovintoon ja ikuisen ystävyysvalaan. Sitten Amanda päihitti muut Unossa ja käninä leimahti uudelleen.

Saunasta ei lopulta kukaan muu kuin Valo ollut kiinnostunut, mikä sopi hänelle mainiosti. Valo pysytteli sopivan välimatkan päässä nuorisoseurasta, saunoi ylellisessä yksinäisyydessä, kuunteli saariston kevätyön ääniä ja seurasi päivännousua. Kun päätalon melske vaimeni, hän kävi tarkistamassa tuhot ja hengitykset, lukitsi ovet ja kävi itse levolle siistiin ja tilavaan saunakamariin.

Olisipa Jan ollut mukana.

2

Valo havahtui jo varhain lintujen mekastukseen. Mäellä tirsikuti pikkulintuja, ja lahdella möykkäsi ilmeisesti joutsenia, vai hanhiakone olivat, tai kenties haikaroita. Valon perusstadilainen lintutunteamus rajoittui lokkiin, varpuseen, harakkaan, varikseen ja mustarastaaseen: loput olivat joko isoja tai pieniä lintuja, joista osa viihtyi vedessä ja osa ei. Hän kääntyili vähän aikaa unenpöpperöisenä saunakamarin leveällä laverilla, kunnes päätti nousta keittämään kahvia. Saunalla ei kahvitarpeita ollut, joten hampaat harjattuaan hän kömpi kalliota ylös huvilalle. Siellä oli hiljaista: yön ilonpidon jälkeen nuorisoa nukutti. Valo sai rauhassa kuunnella radiota ja juoda useamman kupin kahvia ennen kuin Amanda huojahteli keittiöön etsimään särkylääkettä ja limsaa ja palasi jatkamaan uniaan. Vielä senkin jälkeen Valo sai viettää koko aamupäivän omassa hyvässä seurassaan ennen kuin nälkä alkoi kiskoa nuorisoa ylös sängyistään.

“Mitä me syödään tänään?” kysyi Oona ja kaatoi haukotellen Valon keittämää tuoretta kahvia Muumi-mukiin. Mukin kyljessä oli Muumipappa lukemassa puussa dekkaria. Samanlainen muki oli sattumoisin parhaillaan Valon osto- ja myyntiliikkeessä myytävänä, mutta ei moisista juuri markkoja irronnut: kaupasta sai samanlaisia milloin tahansa.

“Makkaroita”, vastasi Aki.

“Yäk”, reagoi Oona. “Eiks oo kanafileitä? Tai lohta?”

“Mehän käytiin eilen kaupassa”, huomautti Aki. “Ei sua siinä vaiheessa kiinnostanut.”

“Mulla on edelleen hirveät univelat”, puolustautui Oona. “Amanda, olisit pitänyt meidän puolta.”

“Mä tykkään makkaroista”, sanoi Amanda.

Joel virnisti. “Joo, niin Aki on sanonut.”

Oona lätkäisi Joelia leipäpussilla. “Toi oli todella tyhmästi sanottu, Joel. Vittu sä oot urpo.”

“Mut jos Oona-beibi haluaa jotain niin sen pitää saada”, julisti Joel.

“Valo vois käydä kaupassa”, sanoi Amanda. “Osta samalla mandariineja. Ne on terveellisiä.”

“Ja Coca-Colaa”, sanoi Aki. “Ja lonkeroita.”

Valo huokasi, mutta ainoastaan sisäänpäin. “Hyvä on”, hän sanoi. “Minä käyn.”

Joel loi Akiin sivusilmäyksen, jonka Valo huomasi, muttei osannut tulkita. “Lähden kymmenen minuutin päästä. Jos tulee vielä jotain mieleen mitä tarvitaan niin sanokaa.”

“Siideriä”, tilasi Amanda. “Ja juustonaksuja.”

Mikäpä Mersulla oli huristella saariston pikkuteitä, vaikka keli-rikko vielä panikin varomaan kuoppia ja pehmeitä reunoja. Matka sivistyksen pariin ei linnuntietä ollut pitkä, mutta Valon laskujen mukaan edestakaiseen matkaan hujahtaisi reilusti yli tunti, melkein pari. Ostoksilla kului lopulta vielä ekstra, kun Valo etsiskeli oudos-

ta kaupasta sekalaisia ruokatarvikkeita. Kun Mersu kaarsi takaisin huvilalle ja naapuritonteille johtavan yksityistien risteykseen, kello oli melkein viiden. Juuri kun Valo oli kääntymässä, tieltä singahti kovaa vauhtia ajoneuvo, joka hädin tuskin pysyi kaarteessa tiellä ja ohitti Valon niin että melkein osui kylkeen. Helvetin idiootti, noitui Valo ja yritti painaa muistiin tuntomerkkejä, mutta ei ehtinyt nähdä muuta kuin värin: punainen. Mallista ja rekkarista ei tietoaakaan.

Kun Valo pysäköi huvilan pihalle ja kantoi ostokset keittiöön, nuorisoa ei näkynyt. Ehkä ne ovat saaneet reippailukohtauksen ja menneet kallioille kävelemään, ajatteli Valo epämääräisesti. Kaasugrilliä ei ollut edellisiltana käytetty, joten nyt voisi perehtyä sen sielunelämäänsä. Hän kaivoi eteisen laatikosta käyttöohjeen ja nouti varastosta kaasupullon: tuskin se kovin vaikeaa voisi olla. Ohjetta tavaillaessaan hän muisti kumppaninsa Janin hämmästyneen parhaiduksen, kun he olivat hiljattain ostaneet Valolle uuden television. Ennen kuin oli edes poistanut muovikääreitä, Valo oli tutustunut manuaaliin.

“Luetsä noita? Siis eihän kukaan ikinä lue käyttöohjeita!”

“Minä olen sellainen mies, joka lukee käyttöohjeet”, oli Valo lausunut ja kieltänyt Jania koskemasta vipstaakeihin ennen kuin oli tarkempaa tietoa mitä niillä tehtiin. “Se oli kallis telkkari. Mä en halua että se menee saman tien rikki.”

“Honey, se on telkkari eikä mikään ydinvoimala, kaikkihan sitä osaa käyttää”, sanoi Jan, mutta oli totellut. Valo ähisi aikansa käyttö-

ohjeen kanssa, mutta sai lopulta iltauutiset näkyviin. Muuta Valo ei sillä erää kaivannutkaan.

Kaasugrilli vaikutti huomattavasti helpommalta tapaukselta kuin televisio. Halusikohan Oona nyt sitten lohta vai kanaa, mietti Valo; hän oli ostanut varmuuden vuoksi kumpaaakin. Kun grilli oli käyttövalmis, hän lähti etsimään nuorisoa ja löysi porukan lopulta rantakallioilta saunan takana.

Naisväki lojui viltillä kallion päällä. Amanda kikatti hysteerisesti. Oona heijasi häntä sylissä.

Aki oli kiivennyt koukkuiseen mäntyyn ja tuijotti merelle.

Joel tanssi ja lauloi kallion laella pelkät Hugo Bossin kalsarit päällään. Saattoi olla räppiä, tai mitälie hiphoppia.

Kukaan nelikosta ei kiinnittänyt Valoon mitään huomiota.

“Oona?” kysyi Valo, koska tämä vaikutti selkeimmältä. “Onko Amanda kunnossa?”

Oona kääntyi raukeana Valon suuntaan, mutta vasta kun Valo oli mennyt niin lähelle, että pystyi koputtamaan tätä olkapäähän. Oonan pupillit olivat lautasenkokoiset ja hän räpytteli silmiään.

“Se on ihan kunnossa”, Oona vastasi ja hymyili Valolle ystäväl-

lisemmin kuin koskaan aiemmin. "Se on ihan kunnossa." Amanda nyyhkäisi ja nauroi samaan aikaan ja suuteli Oonaa.

"Sä oot ihana. Me ollaan ihania", lausui Oona suloisesti.

Valo laski lopulta yhteen yksi ja kaksi, ja huokasi raskaasti, eikä enää sisäänpäin. "Voi helvetti teidän kanssanne", hän sanoi. "Mitä noi jatkät on vetäneet?"

"Me ollaan ihania", toisti Amanda Oonan jäljessä ja veti tämän syliinsä.

"Mä olen teistä vastuussa", tuiskahti Valo. "Jos minä jotakin en kaipaa niin tätä. Missä ne loput kammat on?"

Amanda hyräili Päivänsädetä ja menninkäistä. Oona nojasi hänen olkapäähänsä.

"Mä en tajua mistä sä puhut", sanoi Amanda herttaisesti, ja se oli luultavasti aivan totta.

Valo kääntyi kannoillaan, paistoi grillissä makkaroita, avasi oluen ja söi.

3

Ei ikinä enää, vannoi Valo mielessään päästyään lopulta viettämään sunnuntai-iltaa kotisohvalle Vallilaan. Hän oli kotiin palatuaan ensimmäisenä ruokkinut kissansa Urhon ja Sylvin – siskon-tyttö Vappu oli käynyt edellispäivänä täyttämässä kupit – ja käynyt sitten pitkällä lenkillä parantaakseen mielialaansa, vaikka edellisyön uni olikin jäänyt turhan vähäiseksi. Jan saapui sovitusti hänen luokseen seitsemäksi pizzat mukanaan.

“Mitä niin?” kysyi Jan ja haukkasi viimeisen palasen tonnikalapizzasta.

Hupsista: Valo olikin ajatellut ääneen. “Ei ikinä enää turvakeikkoja hemmotelluille herrantertuille.”

“Vai sellaisissa merkeissä vietit viikonlopun? Sä et koskaan kerro mulle sun töistä”, sanoi Jan.

“Ihan hyvästä syystä en kerro, ja tämäkin oli vahinko”, sanoi Valo harmissaan. Viettikö hän niin paljon aikaa yksinään, että oli alkanut vahingossa höpistä itseksensä? Moinen tapa oli yksityisetsivän hommissa huono. “Toivottavasti ei tarvitse enää ikinä tavata tämän keikan nuorisoporukkaa”, hän tokaisi. Ainakaan sitä kokkelikalloista maailmanomistajaa, lisäsi hän mielessään.

“Nuorisoa? Voi, nehän on aina pilalla. Niin mekin oltiin”, muistutti Jan lempeästi. “Etkö sä enää muista millaista se oli? Hauskanpitoa ja rällästämistä ja seksiä.”

Kiitetyn Valo Kurki -sarjan viides osa vie lukijansa suuren kansainvälisen mysteerin ääreen.

Yksityisetsivä Valo Kurki on vahtimassa nuorisoporukan juhlatiikonloppua Porkkalan saaristossa. Nuorison tietämättä Valon tehtävänä on varmistaa Joel Lammenrannan turvallisuus – varakkaan perheen poika Joel on saanut viime aikoina pelottavia uhkauskirjeitä.

Viikonlopun jälkeen pahin kuitenkin tapahtuu. Poliisi käskee Valoa pysymään kaukana tutkinnasta, mutta miehen uteliaisuus vie hänet mennessään. Valon omat tutkimukset paljastavat suuren kansainvälisen rikosmysteerin, joka vie miehen Manchesterin kautta Irlantiin. Samalla Valon henkilökohtaisen elämän suuri arvoitus on lähellä ratkaisua...

Matkalla ei minnekään jatkaa tunnelmallista Valo Kurki -dekkarisarjaa. 90-luvulle sijoittuva sarja on kerännyt lukijoilta ylistäviä arvioita.

www.gabrielkorpi.com

9 789528 096597